

KÖZHELYEK KÖZT GALOPPOZVA: AZ ÖREGEDÉSRŐL

Ha már kollégáimat fondorlatos eszközökkel arra kényszerítem, hogy ebben a számban az öregedésről nyilatkozzanak, sőt, erre másokat is rávegyenek, nem tehetem meg, hogy a partvonalról figyeljek. Amikor átballagtam ezen újságoldal túloldalán „figyelő” kollégámhoz, hogy felvessem a megírandó témát, ezt mondta: „*Rendben... de kit fog ez a kérdés érinteni?*”

◆ Igaza van, nehéz fenntartható érdeklődéssel kísérni azt az (állítólag 25 éves korunktól zajló) folyamatot, amelynek során izmaink sorvadnak, testünk víztartalma csökken, zsírtartalma növekszik – hogy más, fontosabb változásokról tapintatosan ne is ejtsünk szót. Ezért aztán a média (benne a Képmás is), de különösen a reklámpiar igyekszik ezt minden pillanatban eszünkbe véteni, persze finoman, semmiképp sem levénasszonyozva és leöregtrottyozva potenciális vásárlóikat. Az ízületi bántalmakkal és inkontinenciaproblémákkal küzdő, gombaölgő kenőcsért ácsingózó karakterek kivétel nélkül jól öltözött, hibátlan frontfogakkal rendelkező figurák, hidrogénezett hajjal a tisztés kor eposzi kellékeként. Felfigyeltem egy népszerű kozmetikai márka újítására: nem a közvélekedés szerint depresszióba taszító tízes korhatárokkal jelöli arckrémeit, hanem diszkréten átugorva a tabuszámokat 35+, 45+, 55+ feliratokkal, óvva vásárlóit a 30–40–50-es számok traumatikus látványától.

Persze – ha nem is olyan megszállottan, mint a marketingszöveg-írók – klasszikus költőink sem hagyták szó nélkül az idő múlását. Emlékszünk: „*sötét hajam őszbe vegyül már*”, „*szaporodik fogamban az idegen anyag*”, „*szemedben köd lett a sugár*”, „*ma sem tudom, hogy az az*

ifjú én voltam-e”. De mielőtt e kérdések (netán a versek továbbolvasása) a létezés filozofikus, önvizsgálatra készítő gondolatai felé terelnének minket, sokkal praktikusabb válaszokat kapunk egy jó hajfesték, egy megbízható protézisragasztó, egy fiatalos szemüveg vagy egy emlékezetjavító komplex gyógynövénykivonat képében. Az olykor mindenkit hatalmába kerítő „*óh, jaj, meg kell halni, meg kell halni!*”-féle jajongásokat pedig azonnali intéznilóra váltja egy előnyös életbiztosítási ajánlat vagy a lassan evolúciósan is bevéődő, adaptációs stresszreakciót kiváltó *rendkívüli akció* felirat.

Nem feledkezhetünk tehát meg arról, hogy az idő múlásával a test változik, de nem igazán esik szó arról, mi történik a lélekben. Talán mert nem lehet százalékokkal és grafikonokkal épülés-sorvadás, rugalmasság-petyhüdség, gyorsaság-lassúság, tanulás-felejtés relációban felvázolni. Nem is vállalkozom erre, szerencsére hivatkozhatok helyhiányra.

Közben, persze, nem tagadom, én is egyre gyakrabban behúzóom a hasam, megemelkedik a pulzusom, ha átadják a leletemet a rendelőben. Egyszer-egyszer felveszem a szemüveget, amelyet állítólag már 20 éve sem ártott volna, és kicsit elgondolkozom, mielőtt igent mondok, ha lézertegelni hívnak a gyerekeim. ◆